

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupeného: UNTAX, s.r.o., se sídlem U továren 256/14, Praha 10, IČ:
25260537

proti

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č.j.: 77140/17/7500-30470-010198,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí odvodu, které vydal Finanční úřad ve Svitavách dvěma platebními výměry ze dne 25. 8. 2008, a to podle ust. § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „rozpočtová pravidla“). Ve stručnosti k vymezení předmětu věci lze uvést, že nebyl prominut odvod z daně z přidané hodnoty uhrazené z čerpacího účtu na poskytnutou dotaci.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve rekapituloval proběhlé správní řízení, přičemž podle jeho názoru naplnil důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 44a

rozpočtových pravidel, když měl uhradit z dotací daň z přidané hodnoty u obou investičních akcí (jízďárna Suchá a jízďárna Suchá II. etapa). Poukazuje na nespornou skutečnost, že podepsal podmínky čerpání dotace v roce 2004 a 2006, a uvádí, že se nestalo, že by tyto podmínky porušil, neboť nehradil z dotací daň z přidané hodnoty, což vyplývá z vyúčtování dotace. Uvádí, že postupoval zcela racionálně a podle běžných zvyklostí, když předložil faktury spojené s realizací dotovaného projektu bance, která provedla úhradu faktury v celkové výši. Má za to, že smyslem ujednání v podmínkách čerpání dotace, je vyloučení toho, aby plátce daně z přidané hodnoty uhradil jen tu část pořizovaného zboží či služeb ve výši bez daně z přidané hodnoty, neboť daň z přidané hodnoty je plátcí v řádném daňovém přiznání vrácena, podmínky čerpání dotace však nezakazují příjemci dotace provedení finanční úhrady celé faktury s tím, že při vyúčtování dotace příjemce dotace tu část ceny zboží či služeb odpovídající dani z přidané hodnoty finančně v projektu vypořádá. K vypořádání daně z přidané hodnoty v rámci vyúčtování došlo, o čemž svědčí zpráva z kontroly. Uvádí, že fakticky daň z přidané hodnoty z dotace nehradil, neboť jako je patrné z řádku „Celkové náklady“ (strana 4 a 8 tabulky ve zprávě z kontroly ze dne 21. 8. 2008), formálně zaplacenou daň z přidané hodnoty záhy vykompenzoval vlastními prostředky, celkové náklady dotace byly dodrženy a podíl státu rovněž.

V další části žaloby žalobce uvádí konkrétní rozúčtování na obě investiční akce, což však ve skutkové rovině není předmětem sporu mezi účastníky, proto konkrétní částky nemá v odůvodnění rozsudku smysl uvádět. K právní argumentaci v této souvislosti uvádí, že v součtu zaplacených nákladů žalobcem je právě u jeho vlastních prostředků zvýšena tato částka o uhrazenou daň z přidané hodnoty. Poukazuje na to, že peníze jsou věci určené druhem a teprve v celkovém zúčtování lze konstatovat, zda daň z přidané hodnoty zaplacená byla, či nikoliv. Takový závěr nelze učinit z jednotlivých plateb, neboť ty ovlivňují pouze tok hotovosti, a bylo by přepjatým formalismem požadovat, aby faktury byly formálně nejprve proplaceny bez daně z přidané hodnoty z dotačního účtu a následně daň z přidané hodnoty z bankovního účtu jiného. Znovu uvádí, že daň z přidané hodnoty z dotace fakticky nezaplatil a znovu poukazuje na zprávu z kontroly.

Závěrem žalobce znovu opakuje své závěry, poukazuje na charakter peněz jako věci určené druhem, vypořádání daně z přidané hodnoty následně a k tomu, že k uhrazení daně z přidané hodnoty z dotace fakticky nedošlo. Poukazuje na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že pokud by žalobce uhradil jen část faktury bez daně z jednoho účtu a zbylou část ve výši daně z jiného účtu, pak by podmínky čerpání dotace splnil, v čemž spatřuje přepjatý formalismus. Znovu poukazuje na to, že daň z přidané hodnoty z dotace nehradil. Uvádí, že považuje za chybný výklad ust. § 44 rozpočtových pravidel, kdy je sankcionován samotný chybný postup při použití dotace, nikoliv výsledek a dopady postupu, což považuje za libovůli. Znovu uvádí, že se jednalo pouze o volbu metody proplácení dotačních výdajů, což považuje za důvod zřetele hodný. Nakonec nesouhlasí s tím, že se žalovaný dovolává vlastních pokynů, které jsou vykládány v jeho neprospěch.

Žalovaný s podanou žalobu nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž uváděl obdobné důvody jako v žalobou napadeném rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že v rozhodnutí, kterými byly dotace poskytnuty, jsou zmíněny nedílné podmínky, jejichž porušení bude považováno za porušení rozpočtové kázně. Konkrétně bylo v podmínkách stanoveno, že dotace nesmí být použita na úhradu daně z přidané hodnoty u plátců daně, což je žalobce. Je poukázáno na vyhlášku ministerstva financí č. 40/2001 Sb., a bod 11 a bod 2 příslušných podmínek pro poskytnutí dotace. Dále žalovaný poukázal na ust. § 10 této vyhlášky, a na bod 12 podmínek, kde bylo uvedeno, že investor bude dotaci čerpat z účtu poskytovatele dotace u České spořitelny, a.s., na úhradu faktur zhotovitelné za náklady spojené s realizací akce. Žalobce tak postupoval a část faktur uhradil z čerpacího účtu včetně daně z přidané hodnoty. Zbývající náklady byly hrazeny z vlastních zdrojů. Faktury uhrazené z čerpacího účtu však byly uhrazeny včetně daně z přidané hodnoty, proto je zcela prokazatelné, že daň z přidané hodnoty byla uhrazena z dotace, a to nikoliv formálně či zdánlivě, ale fakticky. Skutečnost, že žalobce z vlastních zdrojů uhradil více o tyto částky, žalovaný nerozporuje, nicméně to není důkazem, že daň z přidané hodnoty z dotace uhrazena nebyla. Úhrada celých faktur z čerpacího účtu včetně daně z přidané hodnoty byla finančním úřadem zkontrolována, čímž je bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že k porušení podmínek zákazu použití dotace na úhradu daně z přidané hodnoty u plátce daně došlo. Tím zároveň došlo i k porušení ust. § 12 odst. 1 shora uvedené vyhlášky.

Dále je v odůvodnění uvedeno, že žalobce si uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu v rámci přiznání k dani z přidané hodnoty, což bylo ověřeno finančními orgány, což znamená, že uhrazená daň z přidané hodnoty byla v konečném důsledku ze státních prostředků vrácena. Současně však platí, že tato daň byla uhrazena i z poskytnuté dotace, z čehož vyplývá, že žalobce čerpal částky představující daň z přidané hodnoty u předmětných faktur opakovaně ze státního rozpočtu, jednak formou úhrady daně z přidané hodnoty z dotace a také formou uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu. Účelem podmínek a vyhlášky bylo právě zamezení tohoto stavu. Je pravda, že žalobce dále předložil další uznatelné náklady projektu, které neoprávněně uhrazenou daň z přidané hodnoty v konečném důsledku nahrazují, nicméně vzhledem k duplicitnímu čerpání daně to nepovažuje žalovaný za důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by odvody za porušení rozpočtové kázně měly být zcela nebo částečně prominuty; tyto skutečnosti byly zohledněny v řízení o prominutí penále, neboť v případě neprominutí těchto odvodů státní rozpočet obdrží, co mu po právu patří a bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce vynaložil v rámci akce další prostředky (penále bylo žalobci prominuto). Požadavek, aby příjemce dotace platil faktury z čerpacího účtu bez daně z přidané hodnoty, není přepjatým formalismem, ale podmínkou související s poskytnutím dotace. Žalovaný shledává skutečnost proplacení jedné faktury ze dvou různých bankovních účtů za možnou a prakticky realizovatelnou.

Pro úplnost soud konstatuje, že dřívější správní rozhodnutí bylo zrušeno městským soudem rozsudkem pod čj. 5 Af 21/2013-22-24 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, přičemž důvod pro zrušení byla nepřezkoumatelnost odůvodnění správního rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu pak vzhledem právní, nikoliv skutkové rozepři, mezi účastníky, není nutné konstatovat podstatné skutečnosti, neboť ty nejsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby nutné.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Soud ve věci jednal a nevyhověl návrhu žalovaného na odročení jednání z důvodu nařízení karantény osoby, která se měla k soudu dostavit. Podle názoru soudu osobní účast konkrétního pracovníka žalovaného u ústního jednání nebylo nutné, všechny podklady pro rozhodnutí byly obsaženy ve správním spise, žalovaný měl možnost se k žalobě vyjádřit písemně, sám žalovaný ústní jednání nepožadoval, soud při ústním jednání nedoplňoval dokazování, neboť spor je veden pouze v právní rovině. Za této situace podle názoru soudu osobní přítomnost konkrétního zaměstnance žalovaného u ústního jednání nebyla nutná, soud proto žádosti o odročení jednání nevyhověl a ve věci jednal a rozhodl

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel (ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, kdy se od doby podání žádosti žalobce měnilo pouze číselné označení odstavce): „*Generální finanční ředitelství může z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b).*“.

V posuzované věci není sporu mezi účastníky o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně (v tomto směru nebylo ve správním řízení ani rozhodováno), ale zda byly naplněny zákonné podmínky pro úplné nebo částečné prominutí odvodu za toto porušení. Tyto zákonné podmínky v rozhodné době byly velmi obecně formulovány jako důvody hodné zvláštního zřetele. Z obsahu podané žaloby plyne, že takovými podmínkami považuje žalobce skutečnost, že k žádnému neoprávněnému čerpání z rozpočtu nedošlo, neboť daň z přidané hodnoty, kterou uplatnil na vstupu, zohlednil tím, že při ukončení dotační akce tuto částku uhradil z jiných prostředků. Žalovaný ani tuto skutečnost neuznal jako důvod hodný zvláštního zřetele při prominutí odvodu, a jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tento důvod zohlednil při uložení penále za toto porušení rozpočtové kázně.

Soud se po zvážení všech okolností přiklonil k názoru žalovaného, že okolnost, že daň byla následně uhrazena z jiných prostředků žalobce, není důvod hodný zvláštního zřetele pro rozhodnutí o částečném nebo úplném prominutí odvodu. Soud při tomto hodnocení poukazuje na jasné a zřetelné povinnosti pro žalobce jako příjemce dotace, které jsou stanoveny jednak obecně na základě zákona vydanou vyhláškou ministerstva financí, tak i konkrétně v podmínkách pro poskytnutí dotace. Účel těchto povinností je podle názoru soudu naprosto zřejmý – celý systém daně z přidané hodnoty musí být dostatečně přehledný a musí obecně omezovat možné chybné vykazování v určitém čase. Pokud žalobci byla poskytnuta peněžní částka na zvláštní účet, a zároveň mu byla stanovena povinnost, že z těchto poskytnutých peněžních prostředků nemůže hradit daň z přidané

hodnoty, pak podle názoru soudu je taková povinnost zřejmá a jednoznačná. Její účel je také zřejmý – z důvodu kontroly vynaložení peněžních prostředků z poskytnuté dotace vyloučit plnění, které vstupuje do systému daně z přidané hodnoty. Pokud z těchto prostředků ze zvláštního účtu žalobce hradí i daň z přidané hodnoty, ovlivňuje tím celý systém odpočtů v rámci daně z přidané hodnoty ve smyslu dostatečné kontroly. V daném případě soud má za to, že daň z přidané hodnoty žalobce nesměl uhradit z příslušného účtu, neboť ve svém důsledku v tomto okamžiku úhrady daně z přidané hodnoty došlo k porušení jeho povinností vyplývajících z podmínek poskytnuté dotace. Takové porušení povinnosti soud považuje za natolik závažné a ve svém důsledku za ztěžující kontrolu jednotlivých plnění, že při jejím porušení není naplněn zákonný termín důvodu hodným zvláštního zřetele.

Podle názoru soudu postup při úhradě příslušných faktur, kdy je uhrazena částka bez daně z jednoho účtu a zároveň daň z přidané hodnoty z jiného účtu, není nijak neobvyklý či pro daňový subjekt mimořádně obtěžující. Tímto postupem by byla vyloučena shora uvedená situace, kdy k úhradě daně z přidané hodnoty byly užity peněžní prostředky z poskytnuté dotace, což je nežádoucí následek, který v rozhodné době nebyl možný. Soud na dvou příkazech k úhradě z různých účtů žalobce nevidí žádnou mimořádně obtěžující situaci pro daňový subjekt, aby její neprovedení mohlo znamenat důvod zvláštního zřetele hodný.

Pokud žalobce poukazoval na charakter peněz jako věcí určených druhově, pak podle názoru soudu takový argument postrádá účelové určení peněz poskytnutých na zvláštní účet, který právě charakter těchto peněz vymezuje druhově jako prostředků, které nemohou být použity pro úhradu daně z přidané hodnoty.

Jak bylo shora uvedeno, postup, kdy k úhradě daně z přidané hodnoty žalobce použil peněžní prostředky, které měl na zvláštním účtu, kde takové použití těchto prostředků nebylo možné, soud považuje za porušení rozpočtové kázně v takové závažnosti, že naplnění zákonného pojmu důvodů zvláštního zřetele hodných nepřichází v úvahu. Nelze tak mluvit o přepjatém formalismu, jak žalobce na několika místech žaloby uvádí, ale porušení povinností při použití prostředků na zvláštním účtu, které bylo výslovně vyloučeno.

Soud pak okolnost, kterou žalobce v žalobě uvádí, že tyto prostředky uhradil z jiných svých zdrojů při ukončení dotační akce, nepovažuje za důvod zvláštního zřetele hodný, neboť jak bylo uvedeno shora, v okamžiku výplaty těchto prostředků žalobce svou povinnost porušil a skutečnost pozdější nápravy ve smyslu kontroly dotace mohla být zohledněna při povinnosti hradit příslušenství odvodu. Podle názoru soudu celková doba průběhu investiční akce nemůže být hodnocena v tom smyslu, že by nebylo podstatné, z jakého účtu a kdy byla daň z přidané hodnoty uhrazena, když v konečném vyúčtování tato okolnost byla zohledněna, ale podstatné pro posouzení možnosti prominutí odvodu je pouze ta okolnost, kdy k úhradě a z jakého účtu v konkrétním čase došlo. Již tímto okamžikem podle názoru soudu došlo k porušení rozpočtové kázně a k tomuto okamžiku pak lze hodnotit podmínky pro případné prominutí takového odvodu.

Soud pro úplnost uvádí, že žalobní bod ohledně použití podzákoných předpisů žalovaným není příliš jasný – z obsahu žaloby jasně plyne, že žalobce napadá závěr žalovaného týkající se naplnění zákonného důvodu podle ust. § 44a rozpočtových pravidel, nenapadá však žádnou konkrétní skutečnost, proč by podzákonné normy byly s tímto zákonným ustanovením, z nichž při posouzení věci žalovaný vycházel, v rozporu. Při takovéto obecnosti žalobního bodu pak soud nemůže k němu zaujmout konkrétnější stanovisko.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu